

GORJE SRCA

V J E R S K I T J E D N I K

GOD. III.

ZAGREB, 12. RUJNA 1948.

BROJ 34.

Svetost Učiteljeva

Sa strahom uzima čovjek pero u ruke, da govoriti o neizmjerenoj svetosti Učiteljevoj. Nju ne može ni pere certati ni jesik izreći. Kad smo no vozili na širokom moru, nijedje nismo vidjeli obale ni kopanu, kojim bi more bilo ograničeno. Mi smo stajali na parobrodu, a oko nas se pogravalo na daleko i široko, nepregledno more sa svajim valovima neizmjerne i vječne vode. Take si otprički možemo u Kristu barem doznaće predstaviti neizmerni Ocean savršene svetosti, koja je beskonačna i u svojoj širini i u svojoj dubini.

U vladanju Isusova nema ni dana ni sjeone kakova grejha ili nesavršenosti. Oni, koji su s Njime bili dan i nos, svjedoče: »Ona grejha ne učini, niti se nadje prevara u ustima njegovima« (1. Pet 2, 22). Njegovi su najljubi neprnjatelji istraživali najoštiriji odma Njegov tridesetogodišnji život, vagali najoštirijim wagon Njegove riječi, najtočnije ispitivali Njegov rad i revnovanje, no nigdje nisu pronašli nikakve pogreške, ni propusta, ni slabice, ni zabilježe, ni nepravilnosti, ni sjeone nesavršenosti. Žao mu je Isus i mogao dovršiti: »Tko će mi od vas dokazati kakav grejha?« (Iv. 8, 46).

Same je Isus mogao postaviti to pitanje bez straha, a s nekarevom uvjerenju i dostopljastvom tako, da su se posramili Njegovi protivnici porađi svojih zlih pomisli. I tko god je ikada optuđio Isusa u svojej nepromišljenoći i bearadložnoj zloči, morao je posjete ustuknuti i sve opovati. I plasljivi i nepravedni sudac Poncije Pilat proglašuje Ga »opravednim« i »neviničevim«. Ujernjivi Juda priznaje, da je izdača skrov neduzinu (Mat. 27, 4, 23, 25). I davli nisu imali vlasti nad Njime. Nisu Mu imali što predbatiti. Morali su Ga slušati i bekjati pred Njim. A sam nebeski Otcas posvjedoči za Nj: »Ovo je sin moj ljubazni, koji je po moj voljci (Mat. 3, 17).

Cjelokupna slika značaja Isusova vrlo je lijepa sudičnost, čudesno jedinstvo, i divna harmonija (sklad). Njegova ponosnost ne bude nikada nedostojna slaboča. Njegova srčanost i poduzetnost ne bude nikada nepromišljena revnost i nepljenljiva oholost. Njegova snaga nije nikada nasiće. Njegova samovisnost nije nikada udizanje sebe. Dušu jednoga sveca je kao jedan zemaljski kraj. Velika ravnica, a ta se kadkada na jedno uzdiže u jedan brjež. Tako se i kod svetaca uz obični redoviti sveti život uzdiže neke kreplosti, kojima se možešno diviti, ali ih naslijedovati ne možemo. Sveci nese oznake svoga zavijanja, svoje narodnosti i svoga vremena. Družiće jo kod Krista. On je uzor i ulega svakomu narodu, svakomu staležu, svakomu rodu i spolu, svakoj dobi, svakomu stoljeću.

Zato su Bogom prosvijetljeni muževi cjelokupni utisak bića i djelovanja našeg čovjeka.

vanijski Bog-ačovjeka skupiti riječima: »Kad se pokaza dobrota i čovjekovo ljublje Bog-a našega Spasitelja (Tit. 3, 4). »Pređao je (zemljom) dobro dinadi i Iljčići sveć (Dj. 10, 38.). I opet: »Iskusili ste, da je blag Gospodine (1. Pet 2, 3.). I dolista je moralno biti tako. Bog je naime sama ljubav i djeluje u ljubavi samo dobro. Bog-čovjek je pak odjive i izljevi Božje beskonačnu ljubavi. On je osobno objavljenje utječovljene ljubavi Očeve.

U Njegovu je Srcu planitila najveća ljubav prema Njegovu nebeskom Ocu. U postojanom jedinstvu s Njime ispunjavaće je najtočnije Njegovu svetu Volju. Podnosio sve, što Mu je Bog naložio. Uzeo na Sebe kri i patnje, da pruži zadovoljštinu i pomirenje sa grijeha svijeta.

Pored ljubavi Božje tekla je iz Njegova Srca duboka i široka rijeka ljubavi prema ljudima. Ljubav je stvar i arđadna, ali puna snage i jakosti. Sve, što god svijet imai u ljevu, plemenita, usvišena u izobrazbi srca i čudi, u lijepom vladanju i sabranačaju, sve to nalazimo na Kristu u kvalitetnoj mjeri. Iz Njegova je oka njeo telički sjaj, a na Njegovim je usmanama počivala tolika ljubaznost, da su k Njemu dječa biježala, i najokorijeli grješnici dolazili. S bolinjom je bolesno, a s bijednjima sreću stvarstvo. On je uspravio, velikodusan, blag. Nije čekao na uzvraćenje ljuhu. Vlastite koristi nije poznavao. Svoje je Sice svakomu otvarao.

Zato s pravom Sv. Pijano na Nj kaže: »Pravi pastir daje život svoj za ovce svojek (Iv. 10, 11). »Sin čovjeku nije došao, da Mu služe, nego

da On služi (Mt. 20, 28). Spasiteljeva ljubav one trudi svoje, ne razdražuju, ne misli o zlu, sve podaće, sve vjeruje, svemu se nuda, sve trpi... Ljubav nikada ne prestaje (1 Kor. 13, 5-8).

Neizmjerna je ljubav Sina Božjega. Zato Krista ne bi pezano, tko bi si Ga ostvario predstaviti kao lice tu robe, zlovoljno, čangiravaju. Naprotiv je u Njegovu značaju uz uvišenu osbiljnost veoma mogu sančan i veselji crta. On prihvata pozive na gozbe. Kraljevstvo Božje isporuđuje sva svadbenoma slavom, na koju dolaze uzvanici u svečanim odijeljima. Sve je apostole opominje, da ne budu namrštena lica, kad poste kao što su to farizi (Mt 6, 16).

I Mojisje i veliki kraljevi i Bogom nadahnuti proroci nosili su u svom biću, u svom vladanju, značaju, riječima i djelovanju potpuno zemaljska svojstva i načine. Na Isusu je bilo sve izvrsadno i neobično. On je bio jednostavan ali velik, naravaan, ali veličanstven. I čovjek je bio i na remiji je živio, ali sve je na Njemu bilo nadzemaljsko i nadlijudsко. U svemu je bio savršen u najbogatijoj i neizmjernoj mjeri.

Predstavimo si Isusa sa sjetnom, blagom i smiljatom radošću na licu, kada će pristoti jednom u zreom mužu, koji u tih radosti ne zaboraviti ono, što je falosno u njegovoj okolini. On je božanski uzor svetosti i savršenosti, potpuno spreman, da izvrši Volju svoga nebeskoga Oca, tako daleko da bude pribijen i na krž za okupljenje ljudskoga roda. Zato Njegovu svetost i savršenost nema kraja ni mijere.

Dioba crkvene godine

Crkvena se godina sastoji iz tri velika kruga: božićnog, uskrsnog i duhovnog. Krug božićni predstavlja dozak Spasiteljeva na svijet.

Krug uskrsni prikazuje nam pomorbenu smrt Isusova na krizu i Njegovo slavno Uzljevanje.

Krug duhovski znaci nastavak spašiteljskog djeja Isusova u ljudstvu do zadnjeg suda. Ovim nastavkom spašiteljskog djeja posreduje i upravlja Crkva katolička, koju je Duh Sveti o Duhovima pripravio za ovu poslanje na svijetu izlijevanjem svojih darova.

Krug Božićni. Hrvatski Božić je prvi blagdan krišćanina. Naslov je prije g. 338 u Rimu. Od ovud nra je bio uveden, i na Istok. Srđa ne staje na isti dan Božića Isusova. U Misuri ga slave 30. svibnja, 19. ili 20. travnja s 1. 8. studenog. Drugdje opet 25. ili 28. ožujka. U Rimu su utrijek svičali 20. prosinca i ovaj dan preuzeo je crkva katolička. Na Božiću može svećenici slaviti tri svete Mise. Prvi običaj je veoma star – simbolički smodi troje rođenja Sina Božjega vremensko od Majke Božje, matidža (tajanski) u dušama ljudskim višeno od Božića.

Prijeva za Božić je dozak (Advent).

Uz ovom vremenu bila je korična – priprava na Uskrs. U Francuskoj i Španjolskoj, gdje su probitno slavili Božić na Bogosavljevanju, trajao je advent 2 do 3 sedmice, kasnije skoro pet sedmica. U Rimu i postuda, gdje je bila rimaka liturgija, trajalo je dozak 4 sedmice, a tako je to i danas. Tri mjeseca dana za Božić su blagdani pratinici Isusovi: sv. Stjepan 22. prosinca, sv. Ivana. Evandželje 27. prosinca i Novine Djedice 26. prosinca. Blagdan sv. Stjepana i sv. Ivana slavio se već u 4. vijeku. Novina Djedica s 5. vijeku Prečinje Isusova ambiciozno znači izvršenje planove utjelovljenja Sina Božjega: mučenje, stvarno djeđivanje, povratanje u jedinstvenoj Obrežnici Isusove. Prvo slijedi sastavljanje s probitnoj omiljenoj Bodice. Istovno u 8. vijeku razlikira se je Gajfije i na ostatu Crkvu na oval dan uspomenje Obrežnja Božanskog Djedca. Pobudu, da se ustaši novi ovaj blagdan, dalo je Evandželje sv. Luke (Luka 2, 12): »Kad se navrši osam dana po rođenju bio je Spasitelj obrezen i nazdjevali mu Ime Isus.«

Bogosavljevanje. Ovaj je blagdan ističnog podrijetla, gdje je bio raširen već u 3. vijeku. Ljudima Istoku bio je ovaj prasnik probitno slavljenje rođenja Isusa Krista. Kada je osoblja blagdan Božića prešao na zapadne Crkve i na Istok, onda se je slavio Bogosavljevanje kao proslavljaj krišćanija Isusova u Jordanu, gdje je pokazano Bog Otac božanstvo Isusova ljudima, dalje stvario se dozak sv. Tri Kralja, po kojima ka posrednicima pokreće se je Spasitelj poganišta, u konačnu proslavu proglašenja Isusova u Kani Galilejskoj, gdje je opet Isus pokazao svoje božanstvo učenjima. Spomen križenja Isusova u Jordanu slavio je kričanski Istok srednjim blagoslovom vode. Na zapadu počeo je blagdan Bogosavljevanje – sv. Tri Kralja – u 4. vijeku. Ako ono to čini, nedjeljivo molitvu traži sam Bog i ona je nužno sredstvo, kojim postizavamo »voj cilj.«

Itoga je jasno, zašto je sotani mnoštva crkava i zastava na svaki svog sredstva i vještine, da vjernike odvrađi od zlosti ili da molitvi smeta stranim mlađinskim siljkama, strahom, nepouzdanjem, gržnjom savjesti i slično. Zna taj nađe prijatelj, da je molitva sredstvo protiv duhovnog za svake ruke, i da o molitvi ovlasti postignuće vječna duhovna dobra. Zna on, tko molit, gotovo je siguran za svu spremnost, a tko na molitvi, gotovo sigurno propada. Zato radi on sve moguće, da zate molitvu na remiji i sludi se svakom luvativenom i došlom, da je vjernika omara, uči i dozadnom i gotovo nepodnivom.

GUIDO GOZZANO, jedan od najpoznatijih talijanskih pjesnika, koji za svog života nije bio skion katalizmu, umro je kričanski i predan u Volju Božiju.

KONGRES KATOLICKE OMALDINE cijelog svijeta održan je 12. rujna u Rimu. Tom prilikom govorio je sv. Otar Pije XII. omalidini cijelog svijeta.

Treba moliti!

Sv. Pijano često naglašuje potrebu moliti i v potrebi na nju. Spasitelj veli (Luka 11,13) da moramo neprestano moliti i nikad ne prestati. »Bidle i molite, da, ne padnete u napast,« opominje. On apostol na Masliničkoj grobišti. Sv. Pavlo često putu nuka prekršćane, da mole bez prestanka, jer je to volja Božja (Sal. I. 5, 17-18). I na drugim mestima opominje čestu Sv. Pijano na molitvu. Ako ono to čini, nedjeljivo molitvu traži sam Bog i ona je nužno sredstvo, kojim postizavamo »voj cilj.«

Itoga je jasno, zašto je sotani mnoštva crkava i zastava na svaki svog sredstva i vještine, da vjernike odvrađi od zlosti ili da molitvi smeta stranim mlađinskim siljkama, strahom, nepouzdanjem, gržnjom savjesti i slično. Zna taj nađe prijatelj, da je molitva sredstvo protiv duhovnog za svake ruke, i da o molitvi ovlasti postignuće vječna duhovna dobra. Zna on, tko molit, gotovo je siguran za svu spremnost, a tko na molitvi, gotovo sigurno propada. Zato radi on sve moguće, da zate molitvu na remiji i sludi se svakom luvativenom i došlom, da je vjernika omara, uči i dozadnom i gotovo nepodnivom.

»Ne reci uviјek što znaćeš, ali uviјek, što kalešeš.«

Užvišenje sv. Križa

Kršćane je odvijih zanimala svaka vatar, koja je bila u kakovoj vezi s našim Spasiteljem. Kako ih onda ne bi zanimalo, što se dogodilo s križem, na kom je naš Spasitelj dovršio djelo našeg otkupljenja. Povijest i predaja nam je ton govoru mnogo.

Sveti križ je bio pohranjeno gotovo tri stotine godina u zemlji. Nije se znalo za njega. Ali se Božja pravdost bivala, da se dvoj Križa, po kom je svjetlo doneseno spasacu, sačuva, čudesno otkriće i čudesnim ozdravljenjem jednoga bolesnika po doticaju Križa upozna pravim i lutinom. Dogodilo se to onom xgodinom, kad je osanđesetogodišnji crkve. Helena, majke cara Konstantina Velikoga, g. 326. pohodila sv. mjesto, na kojima je Isus triju svoju misku, prošao svojom činkom putem i bio razapet. Ona nije pohodila samo ta sv. mjesto, nego je i dala tržiti sv. Križ. I uistinu ga našla. Stavila ga u kutiju srebra okovanu i dragim kušenjem urešenu, kao znak onih velikih dragocjenosti, koje je po tom Križu Isus navela prihvat. Ovako opremljen sv. Križ je pohranjeno i izloženo na Stvaranje vjernatelju u prekrasnoj crkvi, koju je sagradio car Konstantin Veliki na bedu Kalavarji.

Tako je to bilo sve do godine 614. Te je godine perzijski kralj Hesroe prevratio u Palestini i osvojio grad Jeruzalem. Oprijedak je i prisvojio si sve druge posjete, pa i sv. Križ. I ponio ga na sobom. No ni to nije potrajava dugo. Neštoliko godina kasnije pobijedi car Heraklije kralja perzijaka. Kao prvi vješt za mri postavlja, da mu se (zru) sv. Križ.

Cao pobojnik Heraklije ponese sa sobom sv. Križ u Konstantinopol. A godine 629. prenese ga opet u Jeruzalem u znak osobitosti poštovanja i zahvalje Bogu za mnogobrojnu primljenu dobroćinstvu. Tako je sv. Križ opet došao u Jeruzalem nakon četvrtstot godina, kako je bio u rukama pogana.

Car je htio na svojim vlastitim ramevima ponjeti sv. Križ u crkvu na bedu Kalavarji. Predaje kaže, da je car prinošio na svoga ramena preći gradinskim vratima sv. Križ, ali u carskom odjelu i maketu. I zato nije mogao napraviti. Niha ga tajanstvena sila suzdržala, da nije mogao poći ni korač.

Tada mu reče Makarije patrijarak (nadbiskup) jeruzalemski, koji mu je bio s desne strane: »Gospode! Ti si cirkun sv. carika hajnje, da poneseš sv. Križ, a Isus ga je nosio u srušavanju odjelu. Tvoju glavu resti dragočejna carska kruna, a Isus je bio trejunek okrunjen. Ti nosiš skupocjenu obuću na nogama, a Isus je šao bosonože.«

U taj čas odloži car sve svoje dragočjenosti i sav carski nakit i obute srušavajući pokorničko odjelo. I sada ponese bez ikakove zaprke sv. Križ. Postavi ga na njegovo prijašnje mjesto, gdje bude opet izložen na javno stvaranje. Sve se to dogodilo s najvećom svećanstvom i pobožnošću naroda. A Gospodin učinio tom zgodom zdravstvo čudesno.

Naročito zaštitni Božji križ zadržati, da se ova sveta stvar nećeščena sačuvati i opet prenesena u Jeruzalem. I da je pogazi nijenos učinkili niti su otvorili kutiju, u kojoj se čuva. Tako nam to zajamčuju pećati, koji su bili nečujedni.

Taj svetac prenos sv. Križa dogodio se na 14. rujna 629. godine. I taj je dogodnjak povod ovjej svetkovinom, koja se sada slavištevenje sv. Križa. Ova nam pale svetkovina govorii veoma mnogo.

Ovaj sv. Križ je pobijedio one, koji su ga zakopali u zemlju. Sakrili ga, da mu onde ni traža. A s njime i onomu djelu, koje je Spasitelj na njemu i po njemu leveo. Ali ga je Provodnik Božja sačuvala neosjećena. Izjavila ga je naša groba, i posadila na kraljevske krunu. Prvi njim sagrljila svoja koljena nadrodi i zemlje. Njime vjerateli čušnjuju svoja čela i grudi. On resi naše kuce i pokutstvo. On postaje znakom kulture i civilizacije guteve svih naroda i zemalja.

Križ postaje kršćansima knjigom, koju stižu svaki dan. Iz te knjige uče najvišu mudrost, i južvišenje kreplosti i najsigurnij put u nebo.

Jedno je veliki učenjanik i filozof sv. Tomo Alkinski posjetio isto tako velikičan učenjaški sv. Bonaventuru. I zapita ga, otkako slijedi toliku mudrost. On počinje na Križ i odgovori: »Tu je

APOLOGETSKI KUTAK

BOŽJA VJERNOST

Ljudi su vrlo nestalni u svojim običajima. I znajući da biha običaji, u očevi neće učiniti ništa. Čovjek nesto običa, a da uspore nije ni mislio na ono, sto je običao. Drugi put ozbiljno običa, ali je radi nestalošću ljudske kamenje promijenio svoje običajne. Moga i neprivedeni okolnosti, radi kojih je nemoguće izbjegnuti običaju običaju i zaboravi, pa opet od njega nikakvog koristi.

Bog je napravio uvijek vjeran. On aljurno izvrši ono što običa i ispuni, čime se zagrozio. Kad su naši praroditelji Adam i Eva u raju sagrijeli, Bog im je običao Spasitelju Isusu Kristu. Spasitelj je došao točno u preorećene vrijeme i u preorećene okolnosti, kako je Bog običao. Tako su sv. vjerno ispunila i sva druga Božja običanja. Riječ je Gospodinova iskrena i sve riječi Njegove su vjernoste (4. Mojs. 23. 35). Spasitelj je svečano naglasio: »Ne u zemlji će proći, ali moje riječi ne će proći (Mt. 24. 35).

Jednako je i s prijetnjama Božjima. U dane su Njime Bog zaprijetio ljudima, da će ih zbog opacina i rasputnica životu uništiti potopom. Ljudi su nisu obzirali na Božje prijetnje, nego su ih i pliši ženili i se udavali do onoga dana, kad Nao uđe u krovac, i dodu potop i sve uništi (Lk. 17. 27). Stanovnicima se Sodome i Gomore zaprijetio Gospod Bog, da će im radi nedostiga grijeha uništiti gradove. A on? »Cinio im se, kao da (Bog) govori od samega sebe (1. Mojs. 19. 14). Međutim, što se dogodilo? »U dan, kad izlaze Lot iz Sodome, dažđo je oganj i sumpor a neba u sve unijeti (Lk. 17. 29). A preorećeno se propast Jeruzalema zbilje tako dramatički, da ju je povijest zabilježila kao jedinstveni dogadjaj.

DUHOVNA PASTVA STRANACA U FRANCUSKOJ. — U Francuskoj sada ima oko dva milijuna stranaca, koji su raznolici doveli, da žive u Francuskoj. Ovalno stanovništvo predstavlja obiljni problem za francuskog Katoličkog Crkve. Radije rješavanja pitanja duhovne pastve ovih stranaca osnovan je posebni odber, kojem stoji na čelu mgr. Lamy, nadbiskup iz

Božja je vjernost utjedna letina u svim životnim nevoljama. Kad nas poslovi kulanje i teški životni učesni, nama se čini kada na nas je Bog napustio. Nu baš da nam Bog poručuje kasi i predu Izrael: »Ne boj se, ja sam s tobom, ja sam tvoj Bog, ja te jačam i potražim te (Is 41. 10). Iako nas Bog kuša i kažnjava, budimo duško uvjereni, da kušnje i napasti nikada neće biti tolike, a da ih mi, a Božjim milostu, ne bismo mogli podnijeti i svladati.

Bog je vjeran, neće dopustiti, da budemo nastrojani preko naših sila, nego će kod napasti dati izlas, da možemo ustupati (1 Kor. 10. 13).

Kad znamo, da je Bog išut i vjeran, treba da tvrdi vjerujemo u Božju riječ. Treba da se postojano pouzdajemo u Njegova običanja. Ali treba da se običljivo bojimo i u Njegovim prjetjima.

Možda koga od nas misli mlađe. Hodu li ja dobiti oproštenje mojih grešja? Hoće li se da me naći mjesto u nebu? Tada pobudu u duši čin vjere i pouzdanja u riječi Božje, upravljajući proroka Ezečijela: »Reći im: Ne su smrtri bezbožnici, nego radnje da se bezbožnici obrati sa svoga puta i živki (Ezek. 33. 11).

Vjernost nas Božja nuka, da mi budemo vjerni prema Bogu i Budžima. U svetu običaju, a napose zavjet, kojam smo Bogu običali, da ćemo učiniti u nebu dobro djelo, treba da sačujemo izvršeno. Već čovjek prevari je ružno djelo, a zločin se prevara kud i kamo povedava, kad bi čovjek pokupao varal i samoga Božja. Družine se uviđaju riječ običanja: »Što smo ti zadali Judima. Vjerno izvršavanje običaja je znak plementognatice i visoke duđoredne svijesti, a time se ujedno stiče i velika cijena i nagrada pred Bogom i pred ljudima.

Sens-a. Pod njegovom upravom se nalazi 220 svećenika-misionara stranaca, koji radiju u svom suosjećaju i upravljanju u Francuskoj. Francuzi su kardinali i biskupi posebnim platom pozvali svećenstvo i vjernike neke strane u svoga službenike i vježbala ih u svom državljanju od svega, što bi ih učio.

PODLISTAK

Košarica

Bila je žalosna, bladska, vlažna zlinska noć. Zupnik je upravo počeo državati, kad je vetrov zvono zvareo.

— Neki seoski faklin se ruga sa momom, — ispočela je mislio Zupnik i digao se,

— Gospodine župnike, — reče odmaknula je voće kose Kata.

— Cujem:

— Hocete li, da ja podem?

— Ne.

Za nekoliko časova bilo je sve mirne i župnik je badava napinješi oči. Tada se zvone javile i zvonočko dugi, žalosne. Dakle, zvonilo je doista. U dva trenutka obuze se Gospodin župnik. Stroki ogrič, cipele, svjetiljka.

— Žao je tamto?

— Ja sam.

— Žao je?

— Diburge! Ovdaj Diburge!

— Ne poznam vas. Gođe stanujete?

— Na brijezu, u svojim kolima.

— Na brijezu, u svojim kolima? Jeste li došli trakti kruha?

— To mi ne pada na pamet. Moja Sena je težko bolesna, i posilka me je k vama, da odmah dođete.

— Da, razumjem.

Ustalnu, vrijednu župnik nije ništa razumio. Dobro je poznavao sve svoje župljane.

Ali tko je taj Ovdaj Diburge? Otvorio je vrata. Tada su njegove parpance ed ugleđale nešto gorastoga, visokog, crnog, obrašenog u barutnaste blage, koje su bile opanane crvenim poljasom. Taj velikanka bio je jedan

od onih blja, koje nerado susrećemo, posebno u počini pred vratima esampijenog župnika itaša. Ali, činio se, da Ovdaj nije shvaćao utisak, koji je protivao na župnika.

Gospodine župnike, bilo bi dobro, kad čitate u sebi ovu sv. posljednju pomasku: da polurite.

— Je li težko bolesna?

— Siromašna, ljubljena žena, jaku se božim za nju.

— Hoćeš li me pratiti?

— Švakako!

To je rekao s nekim osobitom naglaškom. Deset minuta su toga spuštali su se župnik i goraseti na brijez, koji vodi u riječi Seni. Kako je komedijantima bilo najbrže da se nastane na općinskom semijuliju, morali su seći put s putu prema nekoj izvedenoj ljudi. Tamo su se već pojavit obriježni kruhi. Tamo su se već pojavit obriježni kruhi.

Ovdaj je ureo župnika pod ruku.

— Parize, tu je tuknja. Tamo je žica. Sa domete nepristedi. Tu je ravne.

— Pa to je istaća žena?

— Kako to? — zapita Ovdaj.

Lajbanje se oko njih omotilo. Najprije nekoliko puta, pa više, deset, dvadeset, trideset, stotina. I još su dolazili, svih vrasta, svih plemenina: pomorsarci, havajci, Škotskeri, Kimbarki, budži, kraskepreži danci — svih se osučali i priješli.

— Bože je bilo u mojoj staroj posjeti — pomislio je župnik.

Hladnokrvni Ovdaj je zavukao glosom: Mir!

Yo je zbilja bilo čudovito: Učas je našao mir i tisina, da se čude klapetanje rijeke ciklon.

— Mir!

Ovdaj je na njih bilo dosta. Držao je, da je potreban i ukcer. Odmah je zaviljan. Na zemlju

Ona je sjedila u temi. Bila je sama. Tisne mali puciznje je njezino glavom. Skrozne lica ukrasio je pred njom orlovi u tamni.

Imeđu mnoga u teži tihni budži se pred njom Njegova poljova. Ona ga je gledala onako, kako ga je nekozna značila.

On je stajao kraj nje. Oči u oči. Govorio joj je je u sabrano. Poslati, joj najimtinjima, pitanja njezine mlade obiteljake duće.

A ona ga je dugi morni u oči. I odgovarala je na sve.

Pred Njim nije poznavao tajne. On, jedino On je mogao znati sve.

Nikada mu niti njezina riječi nisu mogla značiti ništa. Nikada nije zatočila. Kada je bilo vjeće duga povijest. Njemu, bilo je lakše. On je u svježem davao divne riječi i utječe u svetu.

I svu je krijući povijestovu Njemu. I nikada pred njezinim se njezina.

I kada je posljednji put u Njemu gospodila, usmjerio je u dajuću amanci:

»Uzgimnuti ūča, vedra pogleda, naprijed kroz livelj.«

— MISLI

Vita pungrativa (duževni život odjeljivač) nastaje postlige duževnog života, u koji nas Milost dovodio, da nastoji precišći svrde sreć i od depusitula magnuca. (Tissot)

Unstranjeni život je te unstranjenja premačina. (Tissot)

Ako živimo na površini duše, onda živimo na površini svih stvari. (Tissot)

Tko ne može prodrijeti u dužnu svrdu duže i sagledati je, taj ne može ni u tu drugu prodrijeti. (Tissot)

U prešlim stoljeću živio je neki poštovan nadbiskup, Misgr. de Quelsen. Kad mu se približavala smrt, njegovi su rođaci žudili, kad su opazili njegove žutne noge. Kad su se otkazali, mislio je da približavamo u svom državanju u tako obilježjima trenutima. Kad su mu se primijetili, on reče: »Da, sudit će mi, ali će mi suditi Onaj koga je užubim!«

Jednom samo kretanjem kao vojnici Friedrich Velikog, put su sjeći i poljegati na senziju.

Tada je župnik sav državci od usabudena počasno naprijed.

— Odakle vam tolike životinje?

Ovdaj je pitajući stavio u nepričku.

— To su psi, koje sam našao na putu i u samolitu.

Nekoliko minuta iz tog župnika je preprijedao bijendu ženu, koja je sigurno jedno na njih želala. Ali je žena na skrivenim životom. Kako se smrt blagila naglim kracima, župnik se žurio.

Pojurio je način u crkvu, uzeo sv. poslužinu i vratio se. Psi su lažili kapi i pravili župniku.

— Parize, tu je tuknja. Tamo je žica. Sa domete nepristedi. Tu je ravne.

— Pa to je istaća žena?

— Kako to? — zapita Ovdaj.

Lajbanje se oko njih omotilo. Najprije nekoliko puta, pa više, deset, dvadeset, trideset, stotina. I još su dolazili, svih vrasta, svih plemenina: pomorsarci, havajci, Škotskeri, Kimbarki, budži, kraskepreži danci — svih se osučali i priješli.

— Kako se njezino jutro začudio, kad je na vratima opet vidio orlašju? Nosi je u koferi petnaste modifikacije dišake.

— Evo, gospodine župnike! Moje ikunske eko opazili je smec, da ljubite životinje. Ne znam, kako bili vam zahtvali. Novac ne, man, ali imam pes. I izabro sam vama dajućeg.

